

YASİN SURESİNDE TEBLİĞ ÖRNEĞİ

Yasin suresi Kur'anın kalbidir. Bu surede İsa aleyhisselamin elçi olarak gönderdiği üç kişinin tebliği ve karşılaştıkları şiddet, neticede şehid edilmeleri anlatılmaktadır.

Bu zamanda diyalog işi ile uğraşan kimselere faydası olur diye Bahrul Ulum Tefsiri tercümemizden aktarıyoruz. İnşaallah burdaki gibi medhe layık tebliğ ve irşad edilmesini temenni ediyoruz. Netice Allah katındadır.

Ancak, yine de unutmamalı ki bu olay, İsa aleyhisselamin vaktinde olmuştur, son din gelince hükümlerin ekserisi değişmiş ve islamin tebliğ metodu yerleşmiştir. Kur'anda zikredilen bu ve benzeri kıssalar, bizlere red edilmeden aktarılınca, onlardan ibret almak murad edilmiştir. hükümler için yine fıkıh kitaplarına bakılmalıdır.

□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□

Yasin suresi ayet:13.

Onlara, şu belde halkını misal getir: Hani onlara elçiler gelmişti.

Onlara, Antakya beldesinin acaib kıssasını anlat. Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu “Şehirlerden dört tanesi cennet şehridir, Mekke, Medine, Beyti Makdis (Kudüs), Yemendeki Sana. Dört şehir cehennem şehirlerindendir. Antakya, Amuriyye, Kostantınıyye (Batı Roma), Zıfarı Yemen.

Oraya (Antakya) gönderilen elçiler İsa (Aleyhisselamin) gönderdiği resullerdir.

14. O zaman biz, onlara iki elçi göndermiştik. Onları yalanladılar. Üçüncü bir elçi ile kuvvetlendirdik. Onlar: Biz size gönderilmiş elçileriyiz! dediler.

Gönderilen iki kişi Yahya ve Yunus'tur. Denildiki Yevles ve Buvalles veya Şemun ve Yahya. O ikisini yalanladıklarında, Allahu Teala üçüncü bir elçi ile onları kuvvetlendirerek galib etti. Üçüncüsü Şem'undur. Başka bir rivayete göre Habibun-Neccardır.

Elçiler dedilerki 'biz size gönderilmişiz'. Şöyle ki Antakya ehli putlara tapardı. İsa (Aleyhisselam) onlara iki elçi gönderdi. Şehre yaklaştıkları vakitte koyun güden yaşlı birini gördüler. Bu Habibun-Neccardır. Ona Yasin'in sahibi denir. Onları görünce nereden geliyorsunuz? Dedi.

-İsa'nın elçileri olduklarını ona haber verip putlara tapmaktan vazgeçip Rahman Tealaya kulluğa sizi davet ediyoruz, dediler.

Dedi ki beraberinizde alamet var mı?

- 'Evet dediler, biz hastayı iyileştiririz, Allah'ın izni ile alaca ve abraş olanı iyileştiririz'

Habibun-Neccarın iki seneden beri hasta bir çocuğu vardı. Çocuğa dokundular Allah'ın izni ile o vakitte iyileşip ayağa kalktı. Habib iman etti. Bu haber şehirde yayıldı.

İki elçi elinde pek çok kimseler iyileşti. İkisinin haberi krala ulaştı. Onlara dedi ki '**bizim ilahımızdan başka ilahınız mı var?**'

-Evet dediler. Seni ve ilahlarını yaratan.

İSA ALEYHİSSELAMIN ELÇİLERİNİN TEBLİĞİ

Yazar Ali Kara

Pazartesi, 02 Mart 2009 15:39 -

Melik bundan dolayı kızdı ve onları hapsetti, herbirlerine yüz sopa vurdurdu. Habsedildiklerinde İsa (Aleyhisselam) üçüncü olarak Şemun'u gönderdi. Şehre kendini çaktırmadan girdi. Kralın yakınları ile dostluk kurdu, o kadar ki arkadaş oldular. Melikle onu tanıştırdılar, hediyeleştiler.

Bir gün krala dedi ki, 'İşittim ki sen iki kişiyi habsetmişsin. Ne söylediklerini dinledin mi?' Kral dedi ki 'Hayır, öfkelenmişim.' İkisini getirdiler. Şemun onlara dedi ki 'Sizi kim gönderdi?' dediler ki 'Her şeyi yaratan Allah, onun ortağı yok.' Şemun dedi ki 'Kısaca tanıtın' dediler ki 'dilediğini yapar, istediği şekilde hükmeder'

Şemun dedi ki 'alametiniz nedir?' Dediler ki 'melik neyi isterse yapalım.'

Gözleri anadan doğma yok olan bir çocuk getirdiler. Elçiler dua etti, çocuk için göz yeri açıldı. Çamurdan iki parça alıp oraya koydular iki göz halinde kıpırdamaya başladı. Melik bundan şaşırıldı. Şemun melike dedi ki 'gördün mü, şayet sende ilahından istesende aynısı sana yapsa, o zaman senin içinde, ilahın içinde şeref olur.'

Melik dedi ki 'Senden gizleyeceğim bir şey yok, bizim ilahımız bir şey işitmez, görmez, fayda ve zarar veremez'

Şemun onlarla beraber putların yanına girip namaz kılar dua ederdi. Öyle ki onu da kendilerinden zannetmişlerdi. Sonra Şemun iki elçiye dedi ki 'Sizin ilahınız ölüyü dirilte bilirmi? Size ve ona iman edeceğiz.' Yedi gün evvel ölmüş çocuk için dua ettiler, çocuk dirildi, ayağa kalktı ve dedi ki 'Ben cehennemden yedinci vadiye girdim, bulunduğunuz yoldan sizi sakındırıyorum.' Sonra dedi ki 'gökyüzünün kapıları açıldı. Çok güzel yüzlü bir genç gördüm. Şu üçüne yardım ediyordu.

Melik dedi ki 'Üçüncüsü kim?' Şemun dedi ki 'Şu ikisi ve ben' Melik şaşırıldı. Şemun durumu görünce, sözünün melikte tesir edeceğini anlayınca durumu ona anlattı ve nasihat etti, melik ve kavmi iman etti. Fakat iman etmeyenler de olmuştu.

İbni İshakın rivayetinde Melik iman etmedi, o ve kavim toplanıp üç elçiyi de öldürdüler. Bu

durum Habıbin-Neccara ulaştı. O, şehrin uç tarafında olup koşarak geldi. Onlara vaaz etti ve elçilere tabi olmalarını tavsiye etti. Onu da öldürdüler, ondan sonra hepsi helak edildi.

15. Elçilere dediler ki: Siz de ancak bizim gibi birer insansınız. Rahmân, herhangi bir şey indirmedir. Siz ancak yalan söylüyorsunuz.

‘Sizde bizim gibi beşersiniz, peygamber olamazsınız’, çünkü peygamberlik onların itikadına göre beşeriyete zıttır, ancak melekten olur, zannetmekteydiler. Ayrıca şöyle dediler ‘Rahman teala hiçbir vahiy indirmedir, sizde bu davanızda yalancısınız.’

16. (Elçiler) dediler ki: Rabbimiz biliyor ki biz, gerçekten size gönderilmiş elçileriz.

Bu sözlerinde biraz daha kuvvetlendirerek cevap verdiler. Çünkü karşı tarafın inkarı artıkça, elçilerin sözleri yemin ve tekidli getirildi.

17. “Bizim vazifemiz, açık bir şekilde tebliğ etmekten başka bir şey değildir” dediler.

18. (Bunun üzerine onlar:) Doğrusu siz bize uğursuz geldiniz. Eğer bu işten vazgeçmezseniz, yemin olsun sizi taşlarız. Ve bizden size mutlaka fena bir kötülük dokunur, dediler.

Tetayyur: uğursuzlanmak. Onlar elçileri garibsediler ve onlardan nefret ettiler. Tabiatları onları kabullenemedi, bu sebeble uğursuzlandılar. Kendilerine bir nimet gelse, şunun bereketi ile derler. Eğer bir bela sıkıntı gelse onun uğursuzluğundan derler. Bu durum bütün kafirlerde devam eden bir ahlaktır. Denildiki onlardan yağmurlar kesildi, bu sebeble uğursuzlandıklarını söylediler.

‘Eğer sözlerinizden ve davanızdan vazgeçmezseniz elbette size taş atarız. Bizim tarafımızdan size acıklı bir azab gelir’ dediler

19. Elçiler şöyle cevap verdi: Sizin uğursuzluğunuz sizinle beraberdir. Size nasihat ediliyorsa bu uğursuzluk mudur? Bilakis, siz müsrif bir milletsiniz.

Elçiler cevabta Antakya'lılara şöyle dedi: uğursuzluğunuz sizin sebebinizledir. Bu, küfrünüz ve itaatsizliğinizdir. Size vaaz edilmesi sebebiyle mi uğursuzlandınız? Hayır siz, adeti israf olan, isyanda ileri giden bir kavimsiniz. Bu yüzden size uğursuzluk geldi. Allah resulleri tarafından değil.

20. Derken şehrin öbür ucundan bir adam koşarak geldi "Ey kavmim! dedi, bu elçilere tabi olun!"

Habibun-Neccar koşarak geldi. Rivayet edildiki bu zat Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e iman etmiştir. Halbuki aralarında altı yüzsenelik zaman vardır. Varaka bin Nevfel de iman etmiştir. Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) den başka hiçbir peygambere zuhurundan evvel iman edilmemiştir. Habibun-Neccarın evi, şehrin dış kapısı tarafında idi. Çalışıp kazandığını ikiye ayırır. Bir kısmını tasadduk eder, bir kısmını çoluk çocuğuna yedirirdi. Rivayet edildiki oraya geldiği vakit elçilere dediki 'Şu tebliğinize karşılık ücretmi istiyorsunuz?', dediler ki Hayır, bunun üzerine kavmine döndü ve dedi ki 'Ey kavmim şu elçilere tabi olun...'

21. "Sizden herhangi bir ücret istemeyen bu kim- selere tâbi olun, çünkü onlar hidayete ermiş kimse- lerdir."

'Sizden ücret istemeyenlere tabi olun, onlar hidayet üzeredirler. Yaptıkları tebliğ ve elçilikte karşılık beklemiyorlar.' Dünya ve ahirette hidayet üzeredirler. Bu sözleri ile onları, resullere tabi olmaya teşvik etti. Bu sefer kavmi ona dedi ki 'Sende mi dinimize muhalefet ettin? Ve şu resullerin dinine tabi oldun ve onların ilahına inandın?' Cevapta şöyle dedi:

22. "Bana ne olmuş ki, beni yaratana ibadet etmeyeyim! Halbuki, hepiniz O'na döndürüleceksiniz."

‘Bana ne oluyor ki beni yaratana ibadet etmiyeyim?’ Bu sözü ile onlara nasihatı daha fazla tesirli yapmak istemiştir. Şöyle ki kendine nasihat eder gözükersen onlar içinde kendisine dilediğini dilemektedir. **‘Sizde ona döneceksiniz’** diyerek sözü hitaba çevir miştir. Yapmış olduğu nasihattan kasıt, muhatabların olduğunu ifade etmiştir. Yani ey kavmim size ne oluyor ki sizi yaratan rabbinize ibadet etmiyorsunuz, halbuki onun huzuruna döneceksiniz. Bu sözü söyleme tarzında, karşı tarafı kızdırmamak, onları açıkça batıla nisbet etmeyerek kendine yanaştırmak istemiştir. Tebliğde metod böyledir.

23. ‘O’ndan başka ilahlar mı edinirim? O çok esirgeyici Allah, eğer bana bir zarar dilerse onların (putların) şefâati bana hiçbir fayda vermez, beni kurtara-mazlar.’

Allah’ın ibadeti üzerine, aciz olan hiçbir şeye gücü yetmeyen şu putlara ibadeti tercih edermiyim? Onların bir fayda vermeye veya zararı def etmeye güçleri yoktur. Şayet Rahman Teala benim için bir zarar dilese, o putların şefaati bana hiç fayda vermez ve onlar beni hiçbir surette o zarardan kurtaramazlar. Böylece putların tamamen aciz olduğunu onlara bildirmiş oldu.

24. ‘Muhakkak o zaman ben, apaçık bir sapıklıkta olurum.’

Şayet beni yaratan Allah’ı bırakıpta o putları ilah edinirsem, açıkça ve şüphesiz sapık olurum. Zira her bir akıl sahibi iyiyi kötünden ayıran kimse, şu faydasız şeyleri ilah edinmenin yanlışlığını bilir ve anlar.

25. ‘Şüphesiz ben, Rabbimize inandım, beni din- leyin.’

‘Sizi yaratan rabbinize iman ettim, nasihatımı, imanımı dinleyin.’ Denildiki Resullere hitaben imanına şahit olun, dedi. Rivayete göre kavmine nasihat edince onu taşlamaya başladılar. Öldürülmeden evvel Resullere koşup imanına onları şahit tuttu. Denildiki ona taş atıyorlardı, halbuki o şöyle diyordu ‘Allahım! Kavmime hidayet et.’ Taki onu parçala dılar ve öldürdüler.

İmamı Hasen derki 'Onu, etrafını çevirdikleri ateş içinde yaktılar, şehrin dış duvarına astılar. Kabri Antakya çarşısındadır. Habibun-Neccar öldürülünce Allahu Teala o kavme gazab etti ve Cebrailin haykırması ile hepsini helak etti.

Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu “**Ümmetlerin en önde olanı üç kişidir, bunlar göz açıp kapayana kadar Allah’a küfretmediler. Ali İbni Ebi Talib, Sahibi Yasin (Habibun-Neccar), Firavun âlinden olan mümin kişi.**”

26. Ona: Cennete gir" denildi. "Keşke, dedi, kavmim bilseydi!"

Öldürüldüğü vakitte onun ruhuna müjde ve keramet için 'cennete gir' denildi. Veya denildiki onu öldürmeye kastettikleri vakitte bu şekilde hitab edildi ve Allahu Teala onu cennete yükseltti. Katade derki, Allahu Teala onu cennete girdirdi. O cennette diridir, rızıklandırılır. “**O nlar diridirler, rableri katında**

rızıklandırılırlar.”

Ayetinden bunu murad etmiştir.

27. "Rabbimin beni bağışlamasını ve beni ikrama mazhar olanlardan kıldığını !"

Bu sözü kavmi üzerine temenni etmesi şundandır ki, Allah kendisini mağfiret etmiş, keremliler içine katmış, bu hali kazanmaları için, küfürden tevbe edip iman ehli zumresine girmeleri için kavmi hakkında gayretli ve arzulu idi. Bütün peygamberler ve veliler cahiller hakkında bu derece merhametlidirler. Zira onların büyük hata ve batılda olduklarını bilirler.

28. Biz ondan sonra, onun kavmini helâk etmek için üzerlerine gökten herhangi bir ordu indirmedik ve indirecek de değildik.

Onun katlinden sonra veya göğe yükseltilmesinden sonra gökten kavminin helakı için ordular

indirilmedi. Bedir’de ve Hendek savaşında indirilen ordulara gerek yok, bilakis onların helakında sadece bir meleğin haykırması yeterlidir. Böyle bir orduyu da indirecek değiliz. Buna gerek yoktur.

29. Korkunç sesten başka bir şey değildi. Birdenbire sönüverdiler.

Ancak bir sayha olmuştur. Cebrailin haykırması ile birden onlar sönüvermişlerdir. Oldukları yerde ölüp kalıvermişlerdir. Ateş közünün sönüp yok olması gibi. Rivayet edildiki Cebrail (Aleyhisselam) şehrin kapısından haykırdı, sonuna kadar hepsi helak oldu.

30. Ne yazık şu kullara! Onlara bir peygamber gelmeyedursun, ille de onunla alay ederler.

Ebu Aliye derki, azabı gördükleri vakitte şöyle dediler **‘Ey hasret ve medamet! üç elçi üzerine pişmanlık’**, çünkü onlara iman etmemişlerdi. Fayda vermeyeceği vakitte imanı temenni ettiler. Veya mana **‘ey kulların hasreti’** şeklindedir. Kullara bir peygamber geldiği vakitte devam eden adetlerinde onlarla alay ederler. Bu ayetle Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) kavminin alaylarına karşılık teselli edilmiştir.